

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
«ΠΑΤΡΙΩΝ»
ΘΑΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000

ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑ
ΔΩΡΕΑΝ

*Εκδιδόμενον τῇ ἑορταστικῇ ἡμερᾷ ἐν τῷ κ. κ. Γ. Ν. Χρησίδου, Ε. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Ν. Λαβάρου διευθύνοντες.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΨΩΜΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Πολλὰ χιλιάδες ἐκδιωχθέντων ἐκ τῶν ἐστιῶν, παρ' ὧς ἐγεννήθησαν καὶ ἐμεγάλωσαν καὶ ἐκ τῶν βωμῶν, παρ' οὓς ἐπὶ μακρὰ ἔτη προσήυχοντο καὶ προσεκύνουν τὸν γεννηθέντα Σωτῆρα, πολλὰ χιλιάδες ἀδελφῶν θὰ βρέξωσιν ἐφέτος μὲ τὰ δάκρυά των τὰ Χριστόψωμα καὶ διεσχορπισμένοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, χωρισμένοι ἄλλος ἀπὸ τὴν σύζυγον, ἄλλος ἀπὸ τὰ παιδιὰ του καὶ ἄλλος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, μεθ' ὧν ἄλλοτε, συνειρτάζε, θὰ αἰσθανθῶσι δριμυτέραν τὴν πικρίαν τῆς ἀπελάσεως, θλιβερωτέραν τὴν ἐρήμωσιν, μᾶλλον ἐπώδυνον τὴν δεινότητα τῆς καταστάσεώς των.

Ἄν ἄλλοι ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ ἐπικρατήσεως καὶ ὑπεροχῆς ἢ ἐτέρων ταπεινοτέρων ἰσχυρότερων χύνωσι κατὰ χειμάρρους τὸ αἷμά των, καὶ καθιστῶσι τοῦτο ὀλιγώτερον ἢ ὡς πολυτίμον, ὀλιγώτερον συμπαθές, τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τὰ δάκρυα, τῶν ἐγκαρτερούντων ἐν τῇ δοκιμασίᾳ των καὶ εὐλογούντων ἐν τῷ μαρτυρίῳ τὸν Λυτρωτὴν θὰ εἶναι ἐν τῇ κρίσει Του βαρυτιμώτερα παντὸς θυμιάματος, εὐπροσδεκτότερα πάσης προσευχῆς καὶ δεήσεως.

Οὐδένα ποτὲ ἀδικήσαντες, οὐδενὸς ἐπιβουλευθέντες τὴν ὕλικήν ἢ τὴν ἡθικήν ὑπόστασιν καὶ αὐτοὺς δὲ τοὺς δικαίους πόθους των ἔχοντες δεσμίους ἐν τῇ αἰμασσοῦσιν καρδίᾳ ὑφίσταντο σιωπηλοὶ τὰ μαρτύρια τῆς δουλείας ἐκ φόβου μὴ δώσωσιν ἀφορμὴν τινα εἰς τὸν ἄγριον βασιλεῖα καὶ τυραννὸν των. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἀφορμῆς, εἴτε διὰ τὴν κορέσιν οὗτος τὴν δίψαν τῆς ἀρπαγῆς, εἴτε διότι προαισθάνεται ἐγγίζουσαν τὴν ὥραν τῆς αἰωνίας καταδίκης του ἐπεχείρησε καὶ διέπραξε κατ' αὐτῶν τὴν ἐσχάτην τῶν ἀδικιών. Ὡς λαίλαψ ἐπελθὼν τοὺς ἀπέσπασε τὴν ὀρρίαν ἐκ τῆς μητρικῆς γῆς, γυμνοὺς δὲ καὶ λιμῶντοντας τοὺς ἀπῆλασε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐνισχύει οὕτω τὸ κράτος του ἔστω καὶ ἐν ἐρήμωθεισῇ χώρᾳ.

Ματαίᾳ ἢ ἐλπίς του. Καὶ μόνα τὰ σημερινὰ δάκρυα τῶν ἀπ' αἰώνων ἀδικουμένων, τὰ ἰσχυρότερα παντὸς ὅπλου καὶ εὐπροσδεκτότερα πάσης προσευχῆς, θὰ ἤρουν ἐν τῇ πλάστιγγι τὰς θείας δικαιοσύνης, ὅπως σημάνωσι τὸ τέλος τῶν ἀδικητῶν.

Ἐστὲ βέβαιοι, ἀδελφοί, ὅτι τὰ δάκρυά σας ταῦτα εἶναι τὰ τελευταῖα. Μικρὸν ἔτι καὶ ὁ ἐνανθρωπήσας Λυτρωτὴς θὰ ἐπαναγάγῃ ὑμᾶς εἰς τὰς ἐστίαις, ἐν αἷς τὸ πρῶτον φιλόστοργος μήτηρ σας ἐδίδαξε νὰ προσκυνῆτε τὴν εὐρίν Του καὶ ἀκλόνητοι ἐν τῇ πρὸς Αὐτὸν πίστει νὰ ἀναμένετε τὴν δικαιοσύνην του.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Χριστοῦ γεννήσεως.

(Ματθ. 2, 1—12).

Κείμενον.

Τοῦ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν¹ Βηθλεὲμ τῆς² Ἰουδαίας, ἐν ἡμέραις³ Ἡρώδου τοῦ Βασιλέως, ἰδοὺ⁴ μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν⁵ παρεγένοντο εἰς Ἱερουσόλυμα λέγοντες. Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; εἶδομεν γὰρ αὐτοῦ⁶ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ⁷ ἀνατολῇ, καὶ ἤλθομεν⁸ προσκυνῆσαι αὐτῷ. Ἀκούσας δὲ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς⁹ ἐταράχθη, καὶ¹⁰ πᾶσα Ἱερουσόλυμα μετ' αὐτοῦ καὶ συναγωγὰν πάντας¹¹ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ¹² γραμματεῖς τοῦ λαοῦ ἐπυνθάνετο παρ' αὐτῶν, ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται· οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ. Ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας· οὕτω γὰρ γέγραπται διὰ τοῦ προφήτου. Καὶ σὺ Βηθλεὲμ,¹³ γῆ Ἰούδα,¹⁴ οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἰ¹⁵ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ¹⁶ ἐξελεύσεται¹⁷ ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τοῦ Ἰσραὴλ. Τότε Ἡρώδης¹⁸ λάθρα καλέσας τοὺς μεγάλους,¹⁹ ἠκρίβωσεν παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος καὶ πέμψας αὐτοὺς εἰς Βηθλεὲμ εἶπε. Πορευθέντες ἀκριβῶς ἐξετάσατε περὶ τοῦ παιδίου· ἐπὶ δὲ εὑρητε, ἀπαγγεῖλάτε μοι, ὅπως καὶ ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτῷ. Οἱ δὲ ἀκούσαντες τοῦ βασιλέως ἐπορεύθησαν. Καὶ ἰδοὺ ὁ ἀστήρ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ²⁰ προῆγεν αὐτοὺς, ἕως ἐλθὼν ἔστη ἐπάνω, οὗ ἦν τὸ παιδίον· ἰδόντες δὲ τὸν ἀστέρα ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα, καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν εὑρον τὸ παιδίον μετὰ τῆς Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ καὶ ἀνοίξαντες²¹ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν καὶ²² χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ²³ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

Σημειώσεις

1) Βηθλεὲμ ὁ οἶκος ἄρτου. 2) Τῆς Ἰουδαίας πρὸς δι-
ἀκρισιν τῆς ἐτέρας Βηθλεὲμ τῆς ἐν τῇ φυλῇ Ζαβουλὼν. 3) Ἡρώ-
δης ὁ Ἰουδαῖος τὸ γένος ἀνηγορεύθη βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας ὑπὸ τῆς
ρωμαϊκῆς γερουσίας τῷ 40 π. Χ. 4) Μάγοι ἀστρολόγοι ἐξ Ἀνα-
τολῆς 5) Ἰ. α. ρ. γ. ἐ. ν. ο. τ. ο. = ἴθι. 6) Τὸν ἀστέρα, φαί-
νόμενον οὐράνιον. 7) Ἐν τῇ ἀνατολῇ = ἡμέρα. 8) Προσκυ-
νῆσαι αὐτῷ = ἀποκλίνει αὐτὸν εἰς βασιλείαν τιμήν. 9) Ἐ-
ταράχθη = φοβήθηκε μὴ ἀπολέσῃ τὴν βασιλείαν. 10) Πᾶσα
Ἱερουσόλυμα = πόλις. 11) Τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς
ἐννοητέον· πόλις. 12) Τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς
ἐννοητέον· πόλις. 13) Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας τῶν ἀρχιερέων ὑπὸ τῶν
ῥωμαίων ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας. 14) Οὐδαμῶς ἐλαχίστη
τοῦ ἐνὸς τοιοῦτο πεπαισμένου. 15) Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας
ἐννοητέον· πόλις. 16) Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας τῶν ἀρχιερέων
ὑπὸ τῶν ῥωμαίων ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας. 17) Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας
ἐννοητέον· πόλις. 18) Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας τῶν ἀρχιερέων
ὑπὸ τῶν ῥωμαίων ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας. 19) Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας
ἐννοητέον· πόλις. 20) Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας τῶν ἀρχιερέων
ὑπὸ τῶν ῥωμαίων ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας. 21) Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας
ἐννοητέον· πόλις. 22) Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας τῶν ἀρχιερέων
ὑπὸ τῶν ῥωμαίων ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας. 23) Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας
ἐννοητέον· πόλις.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η ΘΕΙΑ ΕΥΔΟΚΙΑ

Εκ τῆς πρὸς Γαλάτας Ἐπιστ. Α'. 11-19

Γράφων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δέσμιος, ἐκ Ρώμης ἐπιστολήν πρὸς τοὺς κατοικοῦντας τῆς Γαλατίας κειμένης μεταξὺ Καππαδοκίας καὶ Φρυγίας, δι' ἧς εἶπε διέλθει δις καὶ κηρύξει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ (Πράξ. 16.4,6,18,23), σκοπεῖ νὰ στηρίξῃ τοὺς εὐσεβεῖς Γαλάτας ἐν τῇ εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ νὰ προτρέψῃ αὐτοὺς νὰ φεύγωσι πᾶσαν βέβηλον κενοφωμίαν τῶν διεφθαρμένων ἐτεροδιδασκάλων καὶ ψευδοδιδασκάλων, οἵτινες οἱ πλεῖστοι, ὄντες Ἰουδαῖοι φαρισαῖοι, ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὡσίν, ἐδίδασκόν, ὅτι «ἐὰν μὴ τις περικυβητῇ τῷ ἔθει Μωσέως, οὐ δύναται σωθῆναι», παρὰ τὸ τράνιν τοῦ Ἀποστόλου κήρυγμα, ὑπὲρ οὗ αἰετὶ ἠγωνίζετο, ὅτι ἀπίσται δικαιοῦται ἄνθρωπος καὶ οὐκ ἐξ ἔργων—τοῦ Μωσαϊκοῦ—νόμου.

Καὶ πρῶτον, ἐν τῇ αὐρίον ἀνογνωσθησάμῃ ἀποστολικῇ περικοπῇ, σπουδάζει νὰ ἀποδείξῃ, ὡς καὶ πολλοῦ ἀλλοχού πράττει τοῦτο, ὅτι θεοθεν ἐκλήθη καὶ εἶναι ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, κατ' ἐπιταγὴν Θεοῦ, διὰ θελήματος αὐτοῦ ἰσότητος τοῖς λοιποῖς ἀποστόλοις, δηλῶν οὕτω τὴν αὐθεντίαν, ἣν πρέπει τὸ κήρυγμα αὐτοῦ νὰ ἔχῃ, ὡς ἀποστόλου Ἰσοῦ πρὸς τοὺς δώδεκα. Ἐντεῦθεν λαμβάνων ἀφορμὴν ὁ Π., ἐξαιρεῖ τὴν ἀπειρον εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ, ἥς ἀπὸ τῆς ἀποδείξεως εἶνε ἡ κλήσις αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ εἰς τὸν Χριστιανισμόν ἐξ ἀποκαλύψεως, διὰ τοῦ θυμωμένου ἐκείνου συμβάντος τῆς Δαμασκίου, οὗ πολλὰκις μνησθὲν ποιεῖται. Ἀφοῦ δὲ δι' ἀποκαλύψεως ἐκλήθη εἰς τὸν Χριστιανισμόν, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ὅπερ διδάσκει θεοδότον εἶναι καὶ κατὰ Θεόν, οὐχὶ δὲ καὶ κατ' ἄνθρωπον καὶ ὡς τοιοῦτον μεγάλου σεβασμοῦ καὶ κύρους ν' ἀπολαύῃ. Καὶ παραθέτει ὁ Ἀ. Παῦλος τὴν δρᾶσιν αὐτοῦ ὡς Ἰουδαίου, Σαῦλου, ὅτε ἀπαθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπὶ ὁρβῇ αὐτῇ. Ἐκεῖνο δὲ, ὅπερ διακρίνει τὸν Ἀ. Π. καὶ ὅπερ ἀκριβῶς τονίζει ὁ μέγας Ἀπόστολος, εἶναι, ὅτι καὶ ὡς Ἰουδαῖος, πάντῃ θείας ἀποκαλύψεως ἀχειραγώγητος, καὶ ὡς Χριστιανός, πᾶν ὅτι ἐπραττεν, ἐπραττεν εὐσυνειδήτως, ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι ἀδουλεῖαι τῷ Κυρίῳ ἀπὸ καρδίας, εἴτε τῷ Ἰουδαϊκῷ νόμῳ, ὅν, ὅτε ἦν Ἰουδαῖος, ἐθεώρει ὡς τὸ ἀπολύτον θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀπολύτως ἀρμυζοντα νὰ δεσπῇ, καὶ κατεδίωκε τὸν Χριστιανισμόν, εἴτε τῷ Εὐαγγελίῳ, οὗ τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου ὑπεροχὴν γινούσῃ ἐκηρύχθη κατὰ τοῦ Νόμου τοῦ Μωσαϊκοῦ δηλ. διὰ τοῦτο σφοδρὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ζηλωτῆς μὲν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ὅτε ἐξ ἑν αὐτῷ, διώκτης δ' αὐτοῦ, αἶτε εὐδόκησεν ὁ Θεός, ὁ ἀφορίσας αὐτὸν ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἀποκαλύψαι τὸν Υἱὸν αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, ἵνα εὐαγγελίζηται αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν. Ἡ θεία εὐδοκία πλήρους ἐπομέρηθεῖσα διὰ τὸν μέλλοντα διακρύσιον τοῦ Χριστιανισμοῦ κήρυκα, κατέστησεν αὐτὸν ἀσκευοτάτου καὶ Κορυφαίου Ἀποστόλου Ἐθνῶν, ἀπὸ παντὸς κοσμικοῦ καὶ γνήνῳ ἐπὶ πᾶν οὐράνιον καὶ θεῶν, ἀφιερωθέντα ὅλως τῷ Θεῷ καὶ τῷ Εὐαγγελίῳ τῆς χάριτος Αὐτοῦ διὰ τῶν ναρκῶν τῆς ἀποίας διήρδυσεν μέγιστον πνευματικὸν ἀμπελῶνα, ἀποδείξας αὐτὸν πολυκαρπώτατον. Τοῦ κήρυγμα τοῦ Ἀ. Π. ἐφθάσε μέχρι τῆς Ἀραβίας, μεθ' ἧς πανήλθε εἰς Δαμασκόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἤθελον ἐκεῖ νὰ συλλέξωσιν οἱ Ἰουδαῖοι αὐτὸν φρονήσαντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἐπιστροφήν, ἐπετέτυεν ὁ Π., νύκτωρ χαλασθεὶς διὰ σπυρίγγου τῆς Δαμασκίου καὶ ἦλθε τὸ δεύτερον ἡδη πρὸς τὸν Ἰσχυρὸν (Πράξ. 9.25-27), ἐνθα συννητήθη μετὰ τῶν ἀδελφῶν, μεθ' οὗ ἐκανονίσθησαν τὰ κατὰ

τὴν ἀποστολὴν τοῦ Παύλου ἀνὰ τὰ ἔθνη. Ταῦτα ἀναφέρων ὁ Ἀπόστολος, ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῇ αὐτοῦ, ὑποτάσσεται εἰς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ, τοῦ εὐδόκησαντος νὰ καλέσῃ αὐτὸν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ ἀνὰ τὰ ἔθνη, κυρῶν οὕτω ὡς θείας ἐντολὰς τὰς θείας ἐντολὰς τὰς προτροπὰς αὐτοῦ πρὸς τοὺς τῆς Γαλατίας Χριστιανούς.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ ΤΖΑΒΕΛΑΣ

Ὁ πόλεμος ἀρχίνησε καὶ ἀνάψαν τὰ τουφέκια· Τὸν Ζέρβα καὶ τὸν Μπότσαρη ἐφώναξε ὁ Τζαβέλας· Παιδιά μ' ἤρθ' ὦρα τοῦ σπαθιοῦ καὶ ἀς πάψῃ τὸ τουφέκι. Ἀν εἶναι λέγ' ὁ Μπότσαρης, σπαθιοῦ καιρὸς ἀκόμη. Παιδιά σταθίτε ὑπὸ κουντρί, βαστάτε τὸ λιθάρι, Γιατ' εἶν' οἱ Τούρκοι ἀμέτρητοι καὶ λίγοι οἱ Σουλῶτες, Μῶρὲ τί εὐαχέστε παιδιά, Τζαβέλας καταλέγει· Ἀκόμα τοὺς φυλάτουμε τοὺς σκύλους τὰ Ἀρβανίτες; Πάνουν καὶ σπάνουν ὅλοι τοὺς ταῖς θῆκαις τῶν σπαθίων τους· Τοὺς Τούρκους βάνουμε μπροστά, τοὺς σφάζουν σὰν κριάρια.

ΔΙΚΑΙΑ ΦΩΝΗ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διηγούνται ὅτι ὁ αἰόδιμος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ὅτε τις τῶν ἀγωνιστῶν ἐκείνων ἀνεκοινώσεν ποτε πρὸς αὐτὸν ὅτι πολλοὶ καταφέρονται κατ' αὐτοῦ, ἠρώτησε. Κατὰ τίνας; Καρδιὰς βλέπεις νὰ ρίπτουν οἱ ἄνθρωποι πέτρες, κατ' ἐκείνης ποῦ ἔχει καρδιά ἢ κατ' ἐκείνης ποῦ δὲν ἔχει. Ὅτε δὲ ἐκείνος ἀπήντησεν ὅτι κατ' ἐκείνης ὅπου ἔχει. Ἐ! λοιπόν, ὑπέλαθεν ὁ ἀρχιστράτηγος, οὕτως ἔχει κατ' ἐκείνου ὅστις κέκτηται ἀξίαν, καταφέρονται, κατὰ δὲ τῶν ἀναξίων παντὸς λόγου οὐδεὶς φροντίζει. Ἀνάλογόν τι συνέβη καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν πατρίδα· ἀφοῦ διὰ τῶν μεγάλων ἀγώνων αὐτῆς κατὰ τὸ 1821 ἐθουμάσθη καὶ ἐξυψώθη μέχρι οὐρανοῦ ὑπὸ χιλίων φιλελλήνων ἐπιστήμων καὶ ἀνεπιστήμων, ποιητῶν καὶ πεζογράφων καὶ ἄλλων καλλιτεχνῶν, τότε ἤρχισαν οἱ κακοῦ βουλοὶ νὰ ρίπτωσιν ἐπ' αὐτὴν λίθους καὶ νὰ ἐπιδιώκωσι πάσῃ δυνάμει νὰ ἐλαττώσωσι καὶ ἐξαφανίσωσιν, εἰ δυνατόν, τὸν θαυμασμόν, τὸν ὅποιον ὁ κόσμος εἶχε πρὸς τὴν τότε Ἑλλάδα. Μεταξὺ τῶν καλοθελητῶν τούτων τὴν πρώτην θέσιν ἀναμφισβητήτως κατέχει ὁ ἀπαισίας μνήμης Φαλλμεράδερ, διςχυρισθεὶς ὅτι οὐδὲ σταγὼν γνήσιου Ἑλληνικοῦ αἵματος ῥέει ἀληθῶς εἰς τὰς φλέβας ἡμῶν, ἀλλὰ ὅτι Σλαῦοι, Ἀλβανοὶ καὶ ἄλλοι βάρβαροι διδχθέντες ὑπὸ τῶν ἐκ Βυζαντίου ἀποστελλομένων λογίων τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ παρυσιαζόμεθα σήμερον ψευδῶς ὡς Ἕλληνες. Τὴν γνώμην δὲ αὐτοῦ ταύτην ἀνέπτυξε καὶ ἐξέθηκε διὰ μακρῶν καὶ μάλιστα μετὰ πολλῆς ῥητορικῆς σοφιστικῆς τέχνης, ὥστε ἐπεισε πολλούς. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Πολύβιον ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι δυνατόν ποτε νὰ καταπνιγῇ, διότι εἶναι ἀκαταγώνιστος καὶ θεία ἡ δύναμις αὐτῆς. Πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῆς γῆς δύνανται νὰ μάχωνται καὶ καταπολεμῶσιν αὐτήν, πᾶσαι αἱ πιθανότητες δύνανται νὰ ἀντιτάσσωνται κατ' αὐτῆς καὶ νὰ συντάσσωνται μετὰ τοῦ ψεύδους. Καὶ πάλιν ὅμως ἡ ἀλήθεια δι' ὅδων μυστηριωδῶν, ἀναισιβήτως εἰσέρχεται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἄλλοτε μὲν εὐθὺς δεικνύει τὴν μεγάλην δύναμιν αὐτῆς ἄλλοτε δὲ, ἀφοῦ κατακαλυφθῇ ἐπὶ πολλὸν χρόνον ὑπὸ τοῦ ψεύδους, ἀναφαίνεται κατὰ θαυμάσιον ὅλως τρόπον καὶ ἐπικρατεῖ καὶ ἐξαφανίζει αὐτό. Ἐπ' ὅσῃ εἶπε καὶ ὁ Σωτὴρ οὐδὲν κρυπτόν δ' οὐ φανερόν γενήσεται, πρὸς δὲ τοὺτους καὶ κοινὴ τις παροιμία λέγει ὅτι τὸ φέμα ψέγεται. Λοιπὸν φυσικώτατον ἦτο ἡ τοιοτοτρόπως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων καταδιωχθεῖσα ἀλήθεια νὰ ἀνέλθῃ κατὰ

ΠΥΡΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

ΚΗ'.

Τῆς νυκτὸς ἤδη ἐπερχομένης ἀπὸ τῆς Σελασίας εἶδε τὴν Σπάρτην. Ἄν ἐξῇ ὁ Ἀγησίλαος καὶ αὐτὸν, ὅπως τὸν Ἐπαμεινώνδαν, μεγαλοπράγμονα ἤθελεν καλέσῃ, ἀλλ' ὅμως, ὅπως καὶ δι' ἐκείνον, καὶ διὰ τοῦτον δὲν ἦτο πεπρωμένον νὰ γείνῃ κύριος τῆς Σπάρτης. Ὁ Κλεώνυμος ἰσχυρῶς προέτρεπε τὸν Πύρρον νὰ προσβάλῃ τὴν πόλιν ὅλως ἀπαράσιον πρὸς ἄμυναν διὰ τὴν ἀπροσδόκητον τοῦ Ἡπειρώτου ἐπιστρατεῖαν οὕταν, ἀφ' οὗ μάλιστα ὁ Ἀρεὺς εἶχεν ἀπέλθῃ εἰς Κρήτην πρὸς βοήθειαν τῶν ἐκεῖ Γορτυνίων. Ἀλλ' ὁ Πύρρος ἀγνοῶν ὅσως ὅτι τὸ φρόνημα τῶν Σπαρτιατῶν δὲν εἶχε λειποψύχῃ, πεποιθὼς δ' ἐκ τούτου ὅτι καὶ τὴν ἐπομένῃ ἐπιτιθέμενος εὐχερῶς ἤθελεν εἰσβάλλῃ εἰς τὴν ἀτειχιστον πόλιν, ἀνέκοψε τὸ δρόμον αὐτοῦ ἐκ φόβου μὴ διαρπάσωσιν αὐτὴν οἱ στρατιῶται, οἱ Γαλάται συστρατευόμενοι μάλιστα μετ' αὐτοῦ. Ἐπραξεν δ' ὅτι ὁ Βελισάριος μετὰ τὴν κατὰ τὸ Δέκιμον μάχην πρὸς τοὺς Καρχηδονίους («Πατρία» 1909 ἀρ. 19). Ἀλλ' ἐκείνον ἀσφαλῶς ἀνέμενον οἱ ἐν Καρχηδόνι ὁμόφυλοι οἱ πλεῖστοι καὶ ὁρθόδοξοι ὡς ἐλευθερωτὴν, κατὰ τούτου δὲ ἐμελλον νὰ παρασκευασθῶσιν διὰ τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα οἱ Σπαρτιαταὶ πάντες· διότι πλὴν ὀλίγων φίλων τοῦ Κλεωνύμου καὶ τῶν εἰλωτῶν αὐτοῦ οἵτινες ἐκόμησαν καὶ παρεσκευάσαν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὡς μέλλον λοντος νὰ καταλύσῃ καὶ δειπνήσῃ, ἐν αὐτῇ τοῦ Πύρρου, οἱ ἄλλοι πάντες συνελθόντες ἐν ἀρχῇ τῆς νυκτὸς ἀπεφάσισαν πρῶτον μὲν τὰς γυναῖκες νὰ εκπέμψωσιν εἰς Κρήτην καὶ οὕτως αὐτοὶ ἐλεύθεροι πάντες περὶ ἐκείνων φόβου ν' ἀναλάβωσι τὴν ἄμυναν κρατερὰν. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες τῆς θαυμασίας πόλεως, ἀξίως τῶν προγονικῶν παραγγελμάτων ἀντέστησαν ἰσχυρῶς, ἡ Ἀρχιδάμεια μάλιστα εἶφος κρατούσα ἦλθε πρὸς τὴν γερούσιαν ἐγκαλλοῦσα τοὺς ἄνδρας ὑπὲρ τῶν γυναικῶν, αἵτινες δὲν θέλουσι νὰ ζῶσιν, ἂν ἡ Σπάρτη ἤθελεν ἀπολεσθῇ. Ἐνέμισαν λοιπὸν καὶ αἱ γυναῖκες καὶ ὠρμήσαν πάντες καὶ πᾶσαι παννύχιοι εἰς κατασκευὴν τῶν ἀμυντηρίων.

Σπαρτιάται καὶ Σπαρτιάτιδες

Ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων ψυχράνθηται καὶ νεκροφάνειαι τις δηλοῦται πολλάκις. Ὁρῶσιν οἱ ἀγαπῶντες τὸν φερόμενον εἰς τὴν σιδηρᾶν ἀγκυλὴν τοῦ θανάτου μακρὰν πλεον τῆς ἀκαιμήτου σπορῆς αὐτῶν· ἀλλ' ὅμως ὁ νεκρὸς νομίζεται ἀπὸ τὸ χαροπάλισμα εἰς τὴν υγείαν καὶ τὴν ζωὴν ἀναπηδᾷ. Τοῦτο ἡ θέλησις κατορθώνει, ἢ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ ἄλλα γενναῖα συναισθήματα ἐμπνέουσι καὶ μάλιστα τὰ τῆς ὑπερηφανείας καὶ τιμῆς, ἢ ἁπλῶς θέλοντες νὰ διατηρῶμεν. Καὶ εἴπομεν ἄλλοτε τὰ τοῦ Ἀκρίτα Διγενῆ, ὅτι κατὰ τὸ ψυχράνθημα αὐτοῦ ἀκούσας, ὅτι ἐφάνη ὑπερδύναμις ἔχον ἀκμὴν ἥως τις ἀσσοῦ Ἀράκου τὸ λεγόμενον ἀνέστη ἐκ τῆς ἐπιθανάτου κλίνης καὶ περιβλήθει τὰ σιδηρὰ ὅπλα συνεκρούσθη καὶ κατέβαλεν ἐκείνον, οὕτως σὰν βράχο ἦσαν οἱ πλάταις του, αὐτὸς ἡ κεφαλὴ του καὶ τὰ πλατεῖα τὰ στήθη του χορταριασμένοι τοῖχος καὶ εἶπεν ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ὅτι τὸ πρῶτον συναισθήμα νὰ μὴ ἀκουσθῇ τις ὅτι δὲν ἔστι κατὰ νεκρὸς ὑπὸ τοῦ Διγενῆ ἐν ὅσῃ καὶ ἡμῖς εἶμεν ἡν εἶναι ἀσπίς τοῦ νεκροθεραπεύειν. Τοῦτο εἰς μνηστῆρας βλέπομεν τὸ ἡρώων οἱ ὁμηρικῇ δι' ἀκοντίων, διὰ τοξευμάτων διὰ παρμεγίστων λίθων τραύματα δεινὰ λαμβάνοντες ἀποκινούνται τῆς μάχης, ἀλλὰ μετὰ μὴδὲν ἐπανέρχονται ἀναλαμβάνοντες τὸν ἀγῶνα χάριν τῆς παλαιῆς σωτηρίας τῆς τιμῆς. Εἶναι αὕτη ὁ τι διὰ τὸν Ἀνταῖον τῆς

αὐτοῦ Γῆς ἡ ἀγκάλη, ἐξ' ἧς καταβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἀνεπύδα μὲ γιγαντώδη ἀκμήν.

Τοῦτο καὶ εἰς τὰ ἔθνη παρατηροῦμεν· οἱ Ἀθηναῖοι τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους ἔκφυλα ἤθελον νομισθῇ ἀνδράρεια, ἀφῆνοντες εἰς ἀθλίους μισθοφόρους νὰ φροντίζωσι περὶ τοῦ κράτους καὶ τοὺς ἀξιώματος τῆς πόλεως τῶν Περσικῶν πολέμων καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ, ἀλλ' ὅτε τὸν κίνδυνον περὶ ἐλευθερίας ᾗσθάνθησαν, ἐστράτευσαν εἰς Χαιρώνειαν καὶ ἔπεσον χίλιοι ἐξ αὐτῶν, τὸ πλεῖστον ἡ κομψὴ τῆς πόλεως νεότης. Κατερρίφθη τὸ γένος ἡμῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων τὰ κεραυνία πλήγματα, καὶ νεκρὸν ἐνομήσθη, ἀλλ' ἡ ἐθνικὴ ὑπερηφανία ἀνετίνασεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ὅπου δουλεύον νεκρὸν, ἔκειτο, καὶ ὁ ῥόγχος τοῦ θανάτου εἰς σάλπισμα πολεμιστήριον εἰκοσάκις κατὰ τὸ διάστημα τριῶν καὶ ἡμίσεως αἰώνων μετεβλήθη, ἕως τέλους τῆς 1821 ἀντήχσεν ὡς ἐπινίκιον ὕμνον. Ὁμοιάζουσιν τὰ οὕτως ἐκ τῆς εὐτελείας καὶ τῆς χυδασιότητος εἰς λάμψιν καὶ εὐγένειαν καὶ μεγαλειότητα προβαίνοντα ἔθνη τὸν τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ ἔκρινον, ὅστις ἀχολός, στιγματικός, ὅμοιος μὲ ἀλήτην ἦλθεν εἰς τοῦ Μέλπτος τοὺς γάμους, αἶφνης δὲ ἥρως ἐν μέσῳ τῆς ὀμηγύρεως ἐφάνη ἐκ τοῦ βορβόρου περιλαμπής· ἐξεληθῶν. Τοιοῦτος δὲ ἥρως τὸ γένος ἡμῶν καὶ τοὺς τελευταίους δὴ τούτους χρόνους ἐφάνη ἀπὸ τριῶν ἐτῶν) βλέποντες τὸν χυδαῖσμον ἐπικρατοῦντα εἰς τὰς γνώμας καὶ εἰς πάντα, τὴν Ἑλλάδα ἐρημουμένην τῆς νεότητος ἥτις κατὰ δεκάδας χιλιάδων ἐνεκα ἀστοργίας καὶ μωρίας πολιτικῆς ἀπῆρχοντο «εἰς τὰ ξένα», τὰ κατάρματα διὰ τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν πρὸς πορισμὸν βίου ἐθρηνόμεν νεκρὰν πλεόν νομίζοντες τὴν μητέρα ἡμῶν. Ἀλλ' ἐκ τοῦ βορβόρου ἐκείνου ὡς ἀδάμας περιλαμπές ἀνέστη τὸ κήρυγμα τῆς ἐθνικῆς τιμῆς καὶ εὐλείας, ὅπερ μεγαλόφωνος κήρυξ εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἡμῶν.

Τοῦτο ἐγένετο καὶ κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Πύρρου εἰς τὴν Λακωνικὴν· ἐν τῇ Σπάρτῃ δὲν ἤκουοντο πλέον, ὅπως ἐπὶ Λεωνίδου καὶ Ἀγησιλάου, τὰ ἄριστα τῆς γεροῦσις βουλευμῆτας οὐδὲ τῆς νεότητος ἔβαλλον αἱ λόγχοι, ἤρξατο δὲ ἡ παραφθορὰ τῶν ἡθῶν ἡ μετὰ μικρὸν χρόνον τῆς Σπάρτης φονεύτρια ἐπὶ Λεωνίδα τοῦ πατρὸς τοῦ Κλεομένης. Καὶ ὅμως τότε ἄξιοι τῶν προγονικῶν ἐφάνησαν παιδευμάτων· καὶ οἱ ἄνδρες ν' ἀμυνθῶσιν ἔσχοντο περὶ πάντων ἀγῶνα ἀπεφάσισαν καὶ αἱ γυναῖκες, ὡς εἶδομεν, νὰ μετὰσχῶσιν τῆς περὶ θανάτου ἡ σωτηρίας ἀμύνης μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐξήτησαν προσελθούσαι εἰς τὴν γεροῦσιαν.

Ἡ ἀμυνα αὕτη ἐγένετο ὡς ἐξῆς· εἶχον τὴν γνώμην οἱ Σπαρτιάται ὅτι οἱ ἄνδρες πολεμιστὰι εἶναι οὐχὶ τὰ τεῖχη τῆς πατρίδος ἡ σωτηρία. Ἦτο λοιπὸν ἀνοχώτως ἡ Σπάρτη. Ἀλλ' ἤδη πρὸ τῆς καταπληττούσης τοῦ Πύρρου δυνάμεως πρόχειρόν τι ἐξεργάσθησαν ἀμυντήριον. Ὄρουσαν τάφρον μῆκους μὲν ὀκτὼ πλέθρων, πλάτους πῆχεων ἐξ καὶ βάθους τεσσάρων, ἔκθην δὲ καὶ ἔκθην αὐτῆς τὰς ἀμᾶξας ἔστησαν καταπατήσαντες αὐτὰς μέχρι τοῦ μέσου τῶν τροχῶν, προαγμὸν καὶ τούτους κατὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν ἐλεφάντων. Ταῦτα δὲ πάντα παραλλήλως τῆς παρατάξεως τοῦ Πύρρου. Ἐπὶ τὴν ἐργασίαν δὲ ταύτην οἱ μὲν πολεμιστὰι ἐπέμνησαν οἵκαδε ἵνα ὕπνον λαβόντες ἀμᾶξοι τὴν ἐπιούσαν μάχωνται κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἐνθ' οἱ γέροντες τὰς ἀμᾶξας σφύροντες κατέχωνον, ἔσκαπτον τὴν τάφρον προσήθον αἱ παρθένοι καὶ αἱ γυναῖκες ἐλαφρῶς ἐνδεδυμέναι καὶ ἐξήγαγόν τὴν νύκτα πᾶσαν σκάπτουσαι, τὸ τρίτον τῆς τάφρου. Τὴν δὲ πρωίαν ἄμα τῇ αὐγῇ, ὅτε ἤρχισαν κιβότιον ἐν τῇ πολέμῳ, τείνουσαι τὰ ὄπλα εἰς τοὺς νέους καὶ ἵππαι τὴν τάφρον νὰ ὑπερκασιχθῶσιν αὐτὴν προέβησαν ὅτι φρουροῦντες ἀσφαλῶς αὐτὴν σφύρουσι τὴν

πατρίδα, Καὶ ἔλεγον ὅτι εἶναι χαρὰς μὲν πρόξενον αὐτὴν πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς πατρίδος, εὐκλειαν δὲ φέρει τὴν ὀνήσκων ἀξίως τῆς Σπάρτης νὰ πίπτῃ εἰς τὰς χεῖρας μητέρων καὶ τῶν γυναικῶν αὐτῶν.

Μάχη κατὰ τὴν τάφρον. Ἡμέρα πρώτη

Ἡ ἐπίθεσις τοῦ Πύρρου ἐγένετο κατὰ μέτωπον πρὸς τὴν τὴν τάφρον· ἀλλ' ἡ ὁρμὴ ἡ πολυθρύλητος τοῦ Πύρρου οὐδὲν κατάρθωνεν, ἐπεὶ πυκνοὶ καὶ ἐνταῦθα ἔμμενοι οἱ ὀπλῖται τῆς Σπάρτης, καὶ ἡ τάφρος δὲ ἐνεκα τῆς νεότητος τῶν πλευρῶν αὐτῆς ἐπισφαλὲς παρείχετο πάτημα τοὺς ἐπιχειροῦντας νὰ περάσωσιν αὐτήν. Ἐκ τούτου ὁ Πύρρος καὶ ἡρωϊκὸς υἱὸς αὐτοῦ Πτολεμαῖος κατὰ τὰς ἀμᾶξας ἐξήτησε διόδον καὶ ἀνασπῶν αὐτὰς ἐκ τοῦ χάματος νὰ ἐλθῇ ἐπεχειρεῖ· ἀλλ' ὁ Σπαρτιάτης βασιλόπαις Ἀκροτάτος τὸν κίνδυνον ἰδὼν, λαβὼν τριακοσίους Σπαρτιάτας καὶ δραμῶν τὴν πόλιν ραγδαίως, ὅπου ἐγίνωσκεν ὅτι δύναντο ἔλθῃ αὐτὸν ὁ Πτολεμαῖος, ἐπατέθη κατὰ τοῦ μάλιστα κροῦ τῆς τάξεως τούτου κλιναγκάσας νὰ σταθῇ πρὸς τὸν ἐντρεψμετὰ μακρὸν ἀγῶνα καὶ φόνον πολλὸν προσδόντων καὶ ὑπὸ τῶν ἀμυνομένων ἀπὸ τῶν λμαῶν. Ἡ πανημέριος, φόνος μέγας ἐξ καὶ ἡρωισμοῦ ἄξιος καὶ ἡπειρωτῶν καὶ τῆς Σπάρτης. Ἐθαρμάσθη δὲ, πλεονεξίας Ἀκροτάτου, ὅστις γαῦρος ἐπὶ τῶν χειρῶν νίκης αἶψα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὁ Σπαρτιάτης Φύλλιος σις χρόνον μακρότατον πολεμήσας μετὰ φόνον πολλῶν κατ' αὐτοῦ ἐπιτιθεμένων, ὑπὸ τραυμάτων πολλῶν παραλουόμενος δὲν ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν πολεμίων ἐλλείψόμενος καὶ ὑποχωρῶν ἔπεσεν ἐντὸς τῆς παρατάξεως, δὲν περιῆλθε καὶ αὐτὸς καὶ τὰ ὄπλα του εἰς χεῖρας πολεμίων.

Ἡ νύξ ἐπέθηκε τέρμα εἰς τὴν μάχην. Ὁ Πύρρος κατὰ τὴν ὄνειρον εἶδεν ὅτι αὐτὸς κεραυνὸς ἐβάλλε κατὰ τὴν πόλιν, ἐφλέγετο δὲ πᾶσα, ἐκ τούτου δὲ χαρὰς ἡ ψυχὴ τοῦ Πύρρου. Ἐλεγεν εἰς τοὺς φίλους ἐκ τοῦ ὕπνου· «ὁ μόνον ὄνειρον, ἀλλ' ἐνθ' πάντες ἐπληροῦντο τῆς πίδων, τῶν περὶ αὐτὸν ὁ Λυσίμαχος εἶπεν ὅτι δὲν πρὸς τὸ ἐνύπνιον καλὰ, διότι ὅπως οἱ πόποι οἱ βαλλόμενοι κεραυνὸς νομίζονται ἄβιοι ὡς ἱεροί, οὕτω καὶ ὁ Πύρρος θὰ μείνῃ ἄβιος διὰ τὸν Πύρρον. Ἀλλ' ὁ Πύρρος εἶπε ὅτι ταῦτα εἶναι διὰ τὴν ἀσοφον μωρολογίαν καὶ τὴν γίαν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου καὶ ὅτι ἀρροῖε τὰς χεῖρας ἰσχυρῶς κρατοῦντες νὰ λέγωσιν ἐν τῇ μάχῃ αἰωνὸς ἄριστος ν' ἀμυνώμεθα περὶ τοῦ Πύρρου καὶ ὠδήγει μὲ τὰ ἐξημερώματα τὸν στρατὸν.

(ἀκολουθεῖ τὸ τέλος)

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑσθαιμάδα

Ὁ ἄνθρωπος τότε μόνον ἀληθῶς δύναται νὰ καύῃ τὴν ἐλευθερίαν του διὰν κατασταθῇ καὶ καλὸς καὶ ἡ γὰρ καὶ ἡ φυλακὴ τῆς ἐλευθερίας χωρὶς ἀρετῆς ἀνθρώπου.

ἌΣ. Καραντζῆ

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Π. Θ. ἄ σ σ ο ν Ν. Κ. Σ ἄ μ ο ν Στ. Δ. Ρ. ὁ δὲ Αἰκατερίνην. Ζητηθεῖσαι σχολικαὶ σειραὶ ἐστάλησαν. Κ. Μ. λ ἄ μ α ς Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις εὐχόμενοι ἐπὶ τὸν σταδίων τῆς πραγματοποίησός των.

1) Μόνον ἡ Χιλιανὴ ἡ Χελιδανὶς ἔμενεν οἵκαδε φοβερά· ὁ δὲ Πύρρος εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ περιπέση αὐτὴ εἰς τὴν μισσητοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Κλεωνύμου εἶχεν ἀναρτήσῃ βράχον, τοῦτον ἔμενεν ἐστῆρας ἐν' ἀποχονισθῇ.